

койствие. Но преди да вляза в акция, рекох да се допитам и да изложа плана си на един голям мислител, познавач на живота и на човека... неутрален и авторитетен.

Аз съм депутат. Хубаво ме гледай ти мене. Аз играя важна роля в околията, на мене се дължат изборите в оня край, хора се избиха, невинни пострадаха. Турихме всекиго на мястото му, унищожихме врага. Върху моите плещи се министри издигнаха. Аз пари харчих. И тия министри на мене скъпо ми струват. Колко пуйки и кокошки са ми изяли, колко баници, и колко вино са ми изпили! Не е много евтина работа да си водач на народа. . . . Но днес аз съм пренебрегнат и отхвърлен. Мене ме лъгаха, че министър ще ме турят. И народът чакаше. Но други си оплетоха кошницата върху моя гръб, върху моето разорение. Не мога повече да стоя неутрален. Решен съм на борба!

Непознатият приятел се наежи ужасно и скокна от стола.

— Кажи ми . . . ти авторитетен безпартиен познавач на хората и на човека, мислител, творец на духовни блага за целия български народ, без разлика. Кажи ми, нямам ли право и аз лично да допринеса нещо за въздигането на тая държава? Че ние какво сме, ние защо сме! Нима само като хайвани да вдигаме ръце? Че ние съ тия ръце не можем ли и кормилото да държим? За другите ли само трябва да ра-